

KVELDSTANKER til 15.mai

TYPISK NORSK OG ELDRE MED TAKK

Mange, mange av dere har betalt en pris –

Jeg har flere steder og med ujevne mellomrom lest om hva som visstnok skal være typisk norsk. Vi vet selvfølgelig at brunost og nistepakke, skiturer og strabasiose fjellturer er ganske så norsk. Og dugnad og romantisert bondekultur osv.

Dette skrives mellom Kristi Himmelfartsdag med staben og bunader og biskop på prostistevne i Skjåk - og 17.mai med barnebarn og bunader og hurra på Lillehammer. Og midt i mellom disse to festdagene, og all musikken og alle talene, begynte jeg å tenke på hva som er typisk norsk i MITT hode. Og jeg kjenner jo takknemligheten nappet meg før jeg begynner å TENKE på ordentlig! For tankene rekker jo å være i båtstøa hos bestemor og bestefar, på fjellryggen mellom Gjevilvatnet og Jøldalshytta, ved Jesus-bildet i det gamle bedehuset, ved elver og sjø med nistepakke og bøker og Jeg må stoppe meg selv her. Tankene flyr alle veier før jeg rekker å samle dem om det som ligger i bakhodet allerede: For mange, mange, nydelige eldre medvandrere er det typisk norsk å være takknemlig. Jeg har møtt så mye god og fornuftig, helsebringende og sårdeppe takknemlighet opp gjennom åra. Jeg skal ikke påstå av generasjonene som kommer etter våre eldre, er mindre takknemlige, men samtidig er jeg redd at det ligger noe der... Men tilbake til møtepunkter og eldre medvandrere, husbesøk og tilfeldige møter, småprat ved kirka og andre steder:

”Jeg er så takknemlig over at jeg fortsatt får bo heime.” ”Jeg er så takknemlig over at mine gjenlevende barn har det så bra.” ”Det kunne ha vært så mye verre...” ”Jeg ER så takknemlig over at jeg har det så godt. Jeg ser jo så mye trist på TV’n – hvordan mange har det andre steder.” Osv. Jeg kunne ha fortsatt i det uendelige. Og poenget er ikke at alle disse har det lett eller smertefritt. Poenget er ikke at de er spart for spesielle dødsfall eller usikkerhet. Nei, poenget er at de greier å se BÅDE det gode og det tunge i livet, være ærlig om alt, og så takke, tross alt, for lysglimt og gledeskilder.

Og endelig nærmer jeg meg 17.mai, som seg hør og bør! Dere eldre har også lært meg HVOR stor en dag 17.mai er. Frihet, fred, demokrati, nok mat og klær, trygghet – dette har ikke alltid vært en selvfølge for dere. Dere har, mer og mindre, prøvd noe annet – noe som la seg som uro, og vel så det, i mage og sinn. Mange, mange av dere har betalt en pris som vi yngre nyter godt av. I takknemlighet. Og med bønn om gode dager for den enkelte. Gratulerer med nasjonaldagen!

Helga H.